

Stilling til Valgmaaden til Folketinget med at citere en Udtalelse af mig, der lød saaledes: „Som bekendt foretrækker jeg Forholdstalsvalg i Amtskredse.“ Saaledes lød den højtærede Indenrigsministers Udtalelse om mig. Det var dertil, jeg sagde: „Citer mig loyalt.“ Saaledes har jeg nemlig aldrig sagt. Naar den højtærede Indenrigsminister efter Rigsdagstidenden citerede mine Udtalelser fra Grundlovsforslagets første Behandling her i Tinget i 1912, vil jeg sige, at jeg vedstaar disse Udtalelser i Dag Ord til andet, og mine Udtalelser i Gaar dækker fuldstændig mine Udtalelser i Oktober 1912. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere, hvad jeg sagde i Gaar om dette Spørgsmaal. Jeg sagde følgende: „Jeg maa da sige, at jeg for mit Vedkommende principielt aldeles afgjort holder paa, at det havde været heldigt, om vi var blevet staaende fuldt ud ved Enkeltmandskredse med bundet Omvalg.“ Saaledes lød mine Udtalelser i Gaar, og de er vistnok i god Tilslutning til de Udtalelser, som den højtærede Minister citerede af mig fra Oktober 1912. Og saa føjede jeg til i Gaar: „Naar vi skulde bort fra dem — fra de bundne Omvalg —, er det jo ikke ukendt, at jeg for mit Vedkommende, hvis vi skal over til Forholdstalsvalg under en anden Form, absolut foretrækker Forholdstalsvalg i Amtskredse fremfor det, vi her staar overfor.“ Hvis den højtærede Minister derfor havde citeret mig saaledes, havde han citeret mig loyalt. Jeg vil her forudsætte — det mener jeg baade er det naturligste og rigtigste —, at den højtærede Minister ikke med Villie har citeret mig forkert, men naar det er Tilfældet, venter jeg ogsaa, at den højtærede Minister, som jeg gerne vil betragte som en loyal Modstander i en Debat, vil erkende, at han ikke har citeret mig rigtigt.

Som Afslutning fra min Side, i alt Fald foreløbig, skal jeg gøre en kort Bemærkning til den højtærede Minister. Den højtærede Minister kom et Par Gange med meget ironiske Udtalelser om mig, da jeg stod paa — hvad var det, han kaldte det — mit politiske Højdepunkt. Ja, den højtærede Minister staar jo højt nu, og det synes han selv at føle, og derfor mener han, at han kan tillade sig den Slags — jeg ved ikke, om man skal sige i god Forstand — overlegne Bemærkninger. Men den højtærede Minister kender jo Historien og ved, at man kan komme saa højt op, at man kan falde igen.

P. Th. Nielsen: Overfor mine og andre Medlemmers Bemærkninger om, at man meget vel kunde nøjes med et mindre Mandatantal i Folketinget end det, den højtærede Minister foreslaar, gjorde den højtærede Minister gældende, at man maa jo huske paa, at Vælgerskaren bliver meget betydeligt forøget, og den højtærede Minister mente, at det maatte kunne begrunde, at man gik til et højere Antal af Folketingsmændene. Jeg skal hertil bemærke, at Folketingsmændene repræsenterer jo ikke alene deres Vælgere, men de repræsenterer deres Valgkredse, det vil sige, de repræsenterer de Indbyggere, som er indenfor det Landomraade, som de er valgte for, og disse bliver jo ikke forøget i Antal. Og jeg kender ikke til, at man andetsteds har draget Konsekvensen af den Tale, som den højtærede Minister her fører. Ellers maatte vi jo ogsaa den Gang, vi paa samme Maade udvidede Vælgerskaren til de kommunale Raad, have forøget de kommunale Raads Medlemsantal. Men jeg vil dog tro, at der ikke er et eneste Sogneraad eller Byraad her i Landet, der har forøget Antallet af deres Medlemmer af den Grund. (Afbrydelse: Jo, jo) Ja, jeg tvivler om, at det har været af den Grund; jeg tror, at man har været saa praktisk, at man har indset, at det at fordoble de kommunale Raads Medlemsantal, naar Vælgerskaren blev fordoblet, i Virkeligheden ikke vilde føre til bedre Arbejde i de kommunale Raad, og jeg har den Overbevisning, at selv om man nu forøger Antallet af Medlemmerne til Folketinget, vil Arbejdet derved paa ingen Maade komme til at gaa lettere i dette Ting. Een Ting er sikker, vi vil faa et Bind Rigsdagstidende mere, og det er maaske det eneste Udbytte, der i Virkeligheden kommer ud af den Forøgelse.

Den højtærede Minister gentog flere Gange, at jeg gentagne Gange havde sat mine Tal i Rigsdagstidenden. Jeg skal hertil bemærke, at naar jeg gentagne Gange har været nødt til at citere disse Tal, er det jo den højtærede Ministers Skyld, fordi den højtærede Minister med Villie, eller maaske ikke med Villie, overhørte mine Tal. Den højtærede Minister overhørte Gang paa Gang mine Tal, kunde ikke opfatte dem, og da det var mig meget magtpaaliggende, at den højtærede Minister opfattede dem og tog Stilling til dem, blev jeg ved at gentage Tallene, til jeg fik Ministeren til at svare.